

دوئل آموزش و پژوهش

محمد صالح مصلحیان مجید میرزاویزی
دانشگاه فردوسی مشهد

جایگاه دانشگاه

- دانشگاه مرکز اصلی آزاداندیشی و انتقاد در جامعه است.
- نباید وظیفه دانشگاه را به حفظ قدرت دولت یا کسب ثروت ، یا حفظ علائق مردم تقلیل داد.
- در چهارگانه دولت-صنعت-مردم-دانشگاه باید به دانشگاه نقش تعیین کننده و پیشرو داد و نه پیرو و امدار.
- اعمال محدودیت بر فکر آزاد و تقلیل وظیفه دانشگاه به یک بنگاه اقتصادی، دانشگاه را از نقش تعیین کننده خود در
 - گسترش علوم انسانی (ارتقای فرهنگ مردم)
 - توسعه علوم بنیادی (گسترش عقلانیت علمی به عنوان پایه های فناوری های آتی)
 - نقد راهبردهای دولت (متعالی کردن حکومت و حفظ حقوق مردم)
- باز می دارد و آنها را به نهادهایی سفارشی با سمت و سوی از قبل تعیین شده شکل می دهد و این دقیقا آن جایی است که دانشگاهها را به عناصری مصرف کننده و بی فایده تبدیل می کند.

آموزش مقدم بر پژوهش است.

آموزش موجب توانمند سازی پژوهشگر می شود:

- ❖ ایجاد تفکر نقادانه
- ❖ ایجاد بینش علمی
- ❖ ایجاد ذهن کارآفرین
- ❖ انتقال اطلاعات عمیق، دقیق و درست
- ❖ توسعه مهارت حل مسأله
- ❖ ایجاد مهارت کار گروهی
- ❖ توسعه مهارت‌های عملی و آزمایشگاهی

نقش پژوهش در آموزش

- معلم پژوهش‌گر: تسلط بر درس و تربیت نسلی نقاد
- پژوهش در شیوه‌های آموزش: بهره‌وری بیشتر در آموزش محصلین
- پژوهش در برنامه‌ها و محتوای درسی: کم‌شدن فاصله مباحث نظری و مباحث عملی
- پژوهش در تدریس: یادگیری بر اساس پروژه‌های کلاسی و حل مسأله

هر تغییری در آموزش (برنامه ها و شیوه ها)
باید بر اساس پژوهش صورت بگیرد.